

Raül Garrigasait, autor del llibre «La ira», de Fragmenta Editorial

«La ira pot néixer de l'anhel de justícia i de caritat»

S'acaba de publicar *La ira*, de l'escriptor i hel·lenista Raül Garrigasait, últim llibre de la sèrie Pecats Capitals, que pertany a la col·lecció Assaig de Fragmenta Editorial. Segons l'autor, «la ira ens pot trasbalsar i enfortir, ens pot alliberar de viure una vida submisa o de repetir una versió rebaixada de les vides dels altres». Aquesta sèrie pretén oferir una visió fresca i rigorosa de cada pecat, a càrrec de noves veus de l'assaig català.

Escriu en el llibre que la ira és «un fenomen de moltes capes». Costa molt de definir-la?

Per mi, més que de definició, la dificultat de parlar-ne és que s'hi barregen coses que ens hem acostumat a considerar contradictòries. Sembla una passió tota visceral, però en canvi no esclata sense un judici sobre les coses, un judici que sovint pot ser totalment racional. Sense raó, amor propi, sentiment de justícia o adhesió a les normes socials no hi hauria ira.

A la literatura grega clàssica, la ira esdevé protagonista?

Ira és la primera paraula del poema més antic i més imponent de la literatura grega, la *Iliada*, i després aquesta passió té un gran paper en tota la cultura de Grècia, des de la tragèdia fins a la filosofia. Era un atribut dels herois, però també una força destructiva. Els filòsofs la van considerar de seguida una amenaça per a la raó perquè implicava una pèrdua d'autodomini.

La tradició cristiana la considera un pecat, però és també un atribut diví.

Sí, a la Bíblia, sobretot a l'Antic Testament, com també en les imat-

«La ira, tot i ser perillosa, també és una força terrible que ens pot protegir»

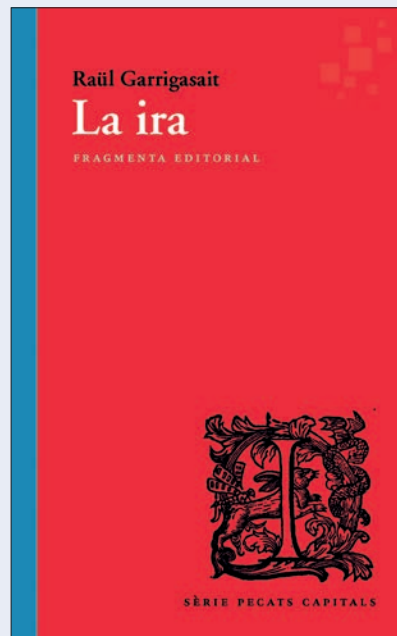
© Fragmenta Editorial

Una passió de l'ànima

Amb *La ira*, Fragmenta Editorial culmina la publicació de set assaigs sobre els pecats capitals que va iniciar-se el mes de novembre passat. Dividit en cinc capítols, Raül Garrigasait (Solsona, 1979) desplega en aquest volum els seus arguments amb «un gran rigor i ambició i, al mateix temps, amb una gran amenitat», en paraules d'Ignasi Moreta, editor de Fragmenta.

«En el seu llibre, Garrigasait no moralitza: no li interessa veure fins a quin punt abandonar-se a la ira és bo o dolent. El que fa és explicar que la ira és una passió de l'ànima, una passió molt visible i molt vehement», assenyalava Moreta. Així mateix, posa en relleu que això «ho fa de la mà dels clàssics: Homer, Sèneca, la Bíblia..., però també alguns referents de la contemporaneïtat són els acompanyants de viatge d'aquest assaig estimulant que ha escrit Raül Garrigasait».

Els altres sis autors de la sèrie Pecats Capitals de Fragmenta són el filòsof Oriol Quintana (*La mandra*), la filòloga Marina Porras (*L'enveja*), l'editor Oriol Ponsatí-Murlà (*L'avarícia*), l'antropòleg Adrià Pujol Cruells (*La gola*), la periodista Anna Punsoda (*La luxúria*) i el filòsof Jordi Graupera (*La supèrbia*).

ges del judici final, la ira de Déu és una expressió del seu poder i la seva justícia i de la relació íntima que té amb el seu poble. És una ira que defensa els oprimits i que castiga la decadència moral, però que també serveix de model per a la ira problemàtica dels homes.

Jesús va foragitar els mercaders del temple de Jerusalem en un intent de purificar el recinte sagrat. Aquest passatge bíblic ens presenta un Jesús molt diferent del que estem acostumats...

I Jesús també diu que ha vingut a portar l'espasa i s'enfurisma amb els rabins de cor endurit. Aquests esclats mostren que la ira pot néixer de l'anhel de justícia i de caritat. Una persona sense ira no és, al capdavant, una persona indiferent als patiments dels altres i al mal del món?

Quina és la vinculació entre la ira i el poder?

Sempre hi és d'alguna manera; en primer lloc, perquè va associada a figures poderoses (Déu, l'heroi, el governant, etc.), però alhora perquè la ira és un intent de tenir poder en una situació concreta. Quan no podem recórrer a res més, ens queden els crits i la violència. Per això la ira, tot i ser perillosa, també és una força temible que ens pot protegir.

Amb aquest assaig de Fragmenta, què ha volgut oferir al lector?

Un breu repàs de la història de la ira i alhora una reflexió sobre la nostra relació actual amb aquesta passió. Mirar enrere és una manera de mirar endavant. Tant de bo que servís per ajudar els lectors a viure una vida més plena.